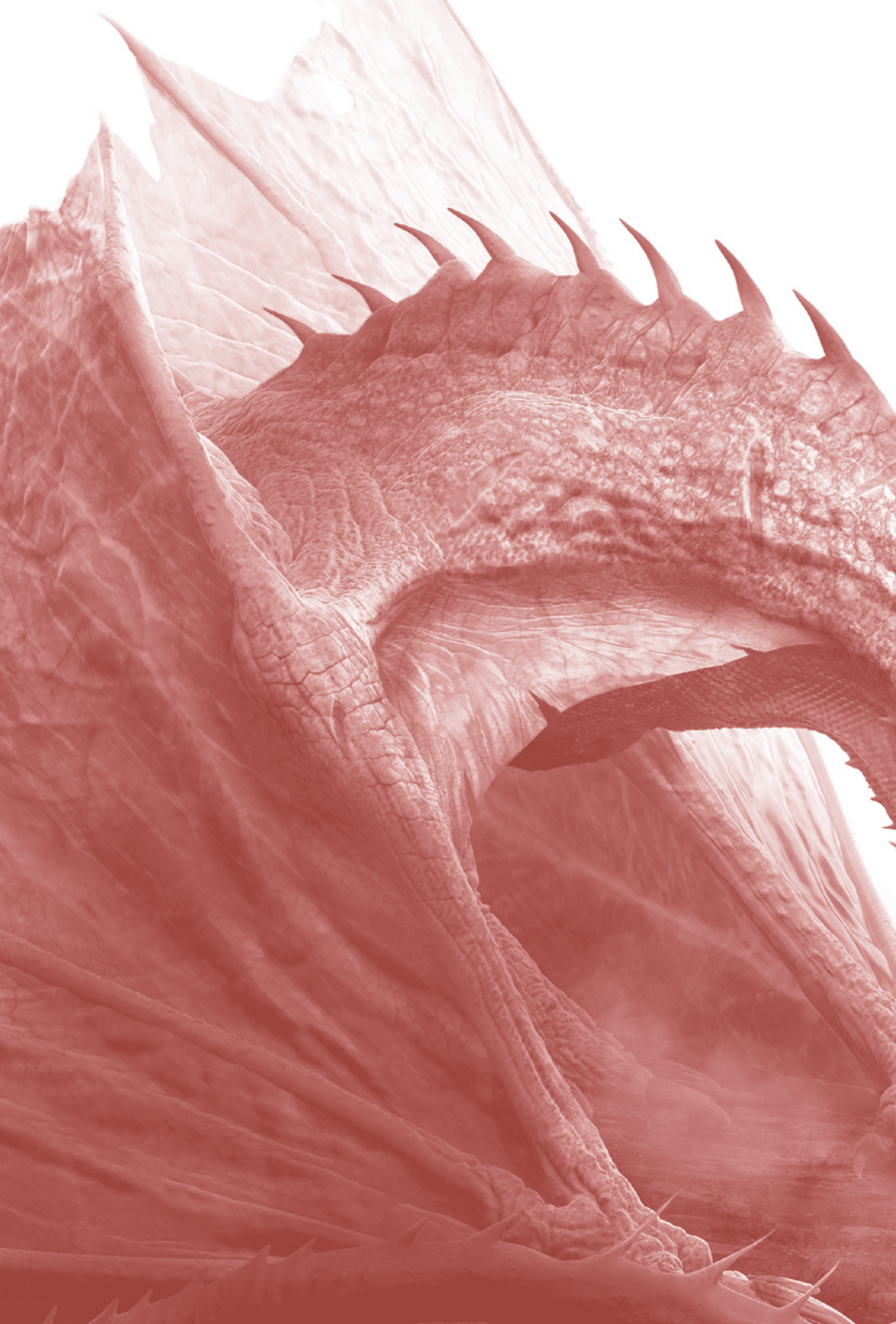

JOHN GWYNNE STÍN BOHŮ

KRVOPŘÍSEŽNÍ I

Mistrovsky zpracovaná, brutálně přesvědčivá
epická fantasy inspirovaná severskou kulturou.
Anthony Ryan, autor trilogie Stín krkavce

Host

JOHN GWYNNE

STÍN BOHŮ

Přeložil Roman Tilcer

Brno 2022

The Shadow of the Gods

Copyright © John Gwynne, 2021

First published in the United Kingdom in the English language
in 2021 by Orbit, an imprint of Little, Brown Book Group

Cover illustration by Marcus Whinney

Cover design by Bekki Guyatt — LBBG

Map by Tim Paul Illustration

Translation © Roman Tilcer, 2022

Czech edition © Host — vydavatelství, s. r. o., 2022 (elektronické vydání)

ISBN 978-80-275-1213-3 (PDF)

ISBN 978-80-275-1214-0 (ePUB)

ISBN 978-80-275-1444-1 (MobiPocket)

*Caroline,
mé lásce,
mému srdci,
mému všemu.
Navždycky.*

VIGRÍÐ

BITEVNÍ PLÁN

ISKIDAN

Drak stinný přilétá,
had lesklý z Kopců temnolunných;
nad plání pluje a na křídlech
zemřelé nese.

Völuspá

KAPITOLA PRVNÍ

ORKA

Fridaröld, věk míru, rok 297

„Smrt je součástí života,“ zašeptala Orka synovi do ucha.

Breca sice napřáhl malou ruku, v níž svíral jasanové kopí tak pevně, až mu bělaly klouby, avšak z jeho očí, z jeho zatáté čelisti vyčetla matka váhání.

Je pro tenhle svět bolesti příliš jemný, pomyslela si. Nadechla se, že mu vyplísí, ale vtom na paži pocítila dotyk ruky, ne malé a hladké, jako byla Brecova, nýbrž mohutné a drsné.

„Počkej,“ vydechl Thorkel přes zapletené vousy a od úst mu ulétl obláček, jaká byla zima. Thorkel stál po Orčině levici, pevný a obrovský jako skála.

Orce naběhly čelistní svaly, z hrdla už se jí drala tvrdá slova.

V tomhle tvrdém světě je tvrdých slov potřeba.

Ale udržela se a nic neřekla.

Jemně povívajícími větvemi prosvítaly skvrnky jarního slunce a jasně se třeptily na plochách jinovatky, posledního polibku zimy v tomto vysokohorském lese. Na mýtině se pásł tučet sobů, samec

s hustými parohy dohlížel na stádo laní a mládat a ty zatím přežvykovaly a ohlodávaly mech a lišejník ze stromů a kamenů.

V Brecových očích se něco změnilo, vtáhl zadržovaný dech a prudce se pohnul; pootočil se v pase, paže mu vystřelila. Kopí se vymanilo z jeho sevření: ostré železo jen zasvištělo. Orka se nadmula pýchou. Byl to dobrý hod. Věděla, že zasáhne cíl, jen co kopí vylétlo Brecovi z ruky.

Ve stejném okamžiku, kdy Breca uvolnil stisk, vzhlédl sob od kmene, z něj ohryzával lišejník. Zastříhal ušima a vrhl se vpřed, stádo kolem něj se dalo do pohybu a zvířata v dlouhých skocích kličkovala mezi stromy. Brecovo kopí se zabodlo do stromu, ratiště zadrnčelo. Vzápětí se z východu ozval jakýsi lomoz, praskot větví, z podrostu se vyřítil obrovský tvor s břidlicově šedou srstí a dlouhými drápy a vpadl na palouk. Sobi prchali na všechny strany, stvůra skákala mezi nimi a ničeho kolem sebe si nevšímala. Z množství ran po těle jí prýštila krev, dlouhé zuby se leskly, z tlamy jí visel rudý jazyk, a náhle zmizela v lesním přítmí.

„Co... to bylo?“ zasyčel Breca, ohlédl se po matce s otcem a kmital mezi nimi vytřeštěnýma očima.

„Běsovlk,“ zabručel Thorkel a hned vyrazil. Plíživý lov skončil. V jedné ruce Thorkel třímal kopí s tlustou násadou, prodíral se podrostem na mýtinu, větvičky jen praskaly, a Orka i Breca šli za ním. Thorkel si klekl na jedno koleno, pomocí zubů si stáhl rukavici, konečky prstů se dotkl kapek vlčí krve a pak je špičkou jazyka olízl. Odplivl si, vstal a sledoval krvavou stopu až k okraji palouku, tam se zastavil a zadíval se do šera.

Breca došel ke svému kopí. Půlka hrotu se zabořila do borovice a on se pokusil zbraň vyprostit. Napínal celé tělo, ale kopí se ani nehnuło. Podíval se na Orku, obrátil k ní své šedo zelené oči v bledé, zablácené tváři s rovným nosem a silnou čelistí lemovanou havraními vlasy. Tolik se podobal otci, byl jejím opakem. Až na ty oči. Ty měl po ní.

„Minul jsem,“ řekl, ramena mu schlíple visela.

Orka sevřela ratiště rukou v rukavici a kopí uvolnila.

„Ano,“ přitakala a podala zbraň Brecovi. Jeho kopí bylo o půl paže kratší než její nebo Thorkelovo.

„Ne vlastní vinou,“ ozval se Thorkel z okraje mýtiny. Pořád se díval do šera, zpod vlněné, jehlou pletené čapky mu trčel hustý cop černých, šedě prokvetlých vlasů. Thorkel věřil. „To ten běsovlk je vyplašil.“

„Proč žádného z těch sobů nezabil?“ zeptal se Breca a vzal si od Orky své krátké kopí.

Thorkel zvedl ruku a ukázal zakrvácené konečky prstů. „Byl zraněn a nemyslel na večeri.“

„Co ho zranilo?“ zeptal se Breca.

Ticho.

Orka přešla na opačný konec palouku a s připraveným kopím si prohlédla temnou díru v porostu, odkud se vlk vynořil. Zastavila se a naklonila hlavu stranou. Lesem se jako mlha nesl jakýsi slabý zvuk.

Křik.

Došel k ní Breca. Oběma rukama sevřel kopí a namířil ho do tmy.

„Thorkele,“ houkla Orka a ohlédla se přes rameno po manželovi. Thorkel se stále díval tam, co zmizel zraněný vlk. Naposledy se dlouze zahleděl k lesu, pokrčil rameny zahalenými kožešinou, otočil se a vykročil k nim.

Další výkřiky, slabé a vzdálené.

Orka si s Thorkelem vyměnila pohled.

„Tím směrem leží Asgrimova usedlost,“ poznamenala Orka.

„Harek,“ řekl Breca. Měl na mysli Asgrimova syna. Hrával si s ním na pláži u Felluru, když Orka s Thorkelem do vesnice zavítali kvůli výměnnému obchodu.

Z lesa k nim dolehl další vráskot, slabý a přízračný.

„Nejlepší bude, když se tam zajdeme podívat,“ zamumlal Thorkel.

„Heja,“ zabručela Orka na souhlas.

S chomáčky dechu u úst se proplétali borovým lesem vzhůru, půda byla pevná a pokrytá jehličím. Bylo jaro, ve světě pod nimi se objevovaly známky nového života, avšak těchto zalesněných kopců

se zima držela jako shrbený starý válečník, který se odmítá vzdát své minulosti. Šli v řadě za sebou, Orka je vedla a očima neustále tékala mezi cestou, kudy se prodral vlk, a hlubokými stíny okolo. Když se stromy otevřely a pod nohama jim začal křupat starý, zledovatělý sníh, vynořili se na hřebeni, na srázných útesech sbíhajících se ostře na západ. Po širém nebi před nimi pluly pásy rozervaných mraků. Orka sjela pohledem níž a hluboko pod sebou spatřila sloupce kouře tenké jako rákosí, kterak stoupají z fellurských ohňů. Rybářská ves se choulila u východního okraje hlubokého, modročerného fjordu, jehož klidná vodní hladina se blýskala bledým sluncem. Se skřehotáním nad ní kroužili racci.

„Orko,“ řekl Thorkel a ta se zastavila a otočila.

Thorkel odzátkoval koženou lahev s vodou a podal ji Brecovi. Ten byl navzdory chladu celý rudý a zpocený.

„Nemá tak dlouhé nohy jako ty,“ usmál se pod vousy a kvůli jizvě na tváři se mu ústa zkroutila.

Orka se obrátila ke stezce, po které šli, a zaposlouchala se. Už nějakou dobu neslyšela žádné další výkřiky, a tak na Thorkela kývla a taky sáhla po lahvi s vodou.

Chvíli seděli na balvanu a dívali se na zeleno-modrou krajinu jako bohové na vrcholu světa. Na jihu se fjord za Fellurem rozléval do moře, členité pobřeží, žebrované a zjizvené hlubokými fjordy a zátokami, se stáčelo na západ a pak na jih. Nad mořem se kupily železně šedé mraky hrozící sněhovou vánicí. Daleko na severu se po souši vinulo pohoří se zelenými úbočími a zasněženými vrcholky a vyplňovalo obzor od východu k západu. Tu a tam se leskla vysoká skalní stěna, staříčké kořeny hor z této dálky vypadaly jako pouhé šedé šmouhy.

„Vyprávějte mi zase o hadu Snakovi,“ požádal Breca, zatímco všichni upírali zrak k horám.

Orka dál mlčky sledovala zvlněné vrcholky.

„Kdybych ti tu ságu měl vyprávět já, prcku, umrzly by ti nos a prsty na rukou, a jak by ses zvedl k odchodu, prsty na nohou by ti popraskaly jako led,“ prohlásil Thorkel.

Breca se na něj podíval svýma šedozelenýma očima.

„Á, víš, že tomuhle pohledu neodolám,“ zaláteřil Thorkel a od úst se mu zakouřilo. „Dobrá, tak tedy stručně.“ Strhl si vlněnou čapku a poškrábal se na hlavě. „Všechno to, co tu před sebou vidíš, je Vig-ríd, Bitevní pláň. Země roztráštěných říší. Každíčká rovina mezi mořem a těmi horami a stovky líg za nimi: tam bohové bojovali a umírali a otcem jich všech byl Snaka. Někteří mají za to, že byl z nich nej-mocnější.“

„Rozhodně byl největší,“ prohlásil Breca s vykulenýma, nadšenýma očima.

„Vyprávím já, nebo ty?“ opáčil Thorkel a zvedl jedno tmavé obočí.

„Ty, otče,“ řekl Breca a sklonil hlavu.

Thorkel zavrčel. „Snaka byl samozřejmě největší. Byl z nich nejstarší, otec bohů; říkali mu Prvorozený a narostl do obludných rozměrů, jako bys narostl i ty, kdybys od vzniku světa denně jedl, co hrdlo ráčí. Ale silné byly i jeho děti. Orlice, Medvěd, Vlk, Dračice a spousta dalších. Příbuzní bojovali s příbuznými a Snaka padl, zabit svými rato-lestmi. Při jeho smrti se svět roztrástil, rozdrtilo to celé říše, vyzved-lo je to do vzduchu a vylila se moře. Po Snakovi zbyly jenom tamty hory, jeho kosti teď pokrývá země, kterou roztrhal.“

Breca hvízdal mezi zuby a zavrtěl hlavou. „To musel být pohled.“

„Heja, chlapče, to tedy ano. Když jdou bohové do války, není to žádná maličkost. Rozpoutali takovou zkázu, že zničili svět.“

„Heja,“ přisvědčila Orka. „A při Snakově pádu se otevřela vaesen-ská jáma a všechny ty zubaté, drápaté a mocné bytosti, které přebývaly ve spodním světě, byly vypuštěny do naší říše moří a nebe.“ Z jejich vyhlídky se svět zdál čistý a neposkvrněný, nádherná, nezkratná tapi-serie rozprostřená po krajině v odstínech zlaté, zelené a modré.

Orka však věděla, že pravda je ságou nasáklou krví.

Podívala se napravo a zrak jí sklouzl na zem potřísněnou kapkami krve zraněného vlka. V duchu viděla, jak se zvětšují, jak se z nich stá-vají kaluže, jak stříká další krev, jak se kácejí přízračná těla, rozsekaná a polámaná, do toho mnohohlasý křik...

Tohle je svět krve. Zubů, drápů a ostrého železa. Krátkých životů a bolestivé smrti.

Na rameni ucítila letmý stisk ruky, Thorkel se natáhl nad Brecovou hlavou a dotkl se jí. Orka se ostře nadechla. Zamrkala, dlouze, trhaně vydechla a obrazy ze své hlavy zahнала.

„Byl to dobrý hod,“ řekl Thorkel a lahví s vodou poklepal o Brecovo kopí, nespouštěl však oči z Orky.

„Ale minul jsem,“ zahuhlal Breca.

„Na svém prvním lovu jsem taky minul,“ odvětil Thorkel. „A to mi bylo jedenáct let, zatímco tobě je teprve deset. A hodil jsi líp než já. O úlovek tě připravil ten vlk. Že, Orko?“ Mohutnou rukou rozčuchal Brecovi vlasy.

„Vrh to byl pěkný,“ uznala Orka a zadívala se na mraky na západě. Byly teď blíž. Hnal je západní vítr a Orka v něm cítila sních, ostrý chlad, jenž jí v hrudi křupal jako námraza. Zazátkovala lahev, vstala a vykročila.

„Povídej mi ještě o Snakovi,“ zavolal za ní Breca.

Orka se zastavila. „Tos tak rychle zapomněl na svého kamaráda Hareka?“ zamračila se.

Breca sklíčeně sklopil zrak, načež vstal a pustil se za ní.

Orka je vedla dál, zpátky do borového lesa, kde všechno znělo strašidelně tlumeně, svět se kolem nich zmenšoval a stíny se posouvaly. Společně stoupali stále výš do kopců. Během výstupu se zešeřilo, mraky zahalily slunce a ve větvích skučel studený vítr.

Když byl svah příliš strmý, opírala se Orka o kopí jako o hůl a lezla po kluzkém kamení, jež stoupalo jako schody podél bílé pěnicího potoka. Na boty a návleky jí šplíchala ledová voda a vsakovala se do nich. Orce se z copu uvolnil pramínek plavých vlasů a ona si ho přehodila za ucho. Vzpomněla si, že má Breca krátké nohy, a zpomalila, přestože cítila v krvi mravenčení, ze kterého se jí rozechvívaly svaly. Takhle na ni nebezpečí působilo vždycky.

„Připrav se,“ řekl za ní Thorkel a pak to Orka taky ucítila.

Železitý závan krve a zápach vyprázdněných střev.

Pach smrti.

Dospěli k vysoko položené plošině s vykácenými stromy. Spatřili velký srub s drnovou střechou a u něj pár dalších hospodářských stavení přimknutých ke skále. Srub i stavení obkružovala palisáda vyšší než Orka.

Asgrimova usedlost.

Na východní straně se z kopce vinula stezka, která dál vedla až k vesnici Fellur a ke fjordu.

Orka popošla o několik kroků blíž, pak se zastavila, napřímila kopí, načež na plošinu vystoupali Breca s Thorkelem.

Široká brána v palisádě zela dokořán a na zemi mezi jejími křídly někdo ležel se zkroucenými končetinami a nepřírozeně nehybný. Jedno křídlo brány ve větru vrzalo. Orka zaslechla, jak Brecovi sykavě proudí dech mezi rty.

Podle ramenaté postavy a železně šedé kšticce poznala, že je to Asgrim. Z roztrženého rukávu tuniky mu koukala chlupatá paže.

Na Orčinu tvář se snesla sněhová vločka a její polibek ji zašimral. „Breco, drž se za mnou,“ rozkázala Orka a vykročila vpřed. Od mrtvého Asgrima se vznesly vrány a se skřehotavým nadáváním si posedaly na vrcholky stromů. Jedna přistála na sloupku u brány a sledovala je.

Začalo sněžit a vítr honil sních po náhorní plošině.

Orka se podívala na Asgrima. Měl na sobě vlněný oděv, kalhoty, dobrý kožešinový plášť a na jedné paži zašlý stříbrný kroužek. Vlasy měl šedé, postavu štíhlou, pod rozervanou tunikou byly vidět šlachovité svaly. Spadla mu jedna bota. Poblíž leželo zlomené kopí a zakrvácená seker. V hrudi mu zela díra a vlněnou tuniku měl tmavou a ztuhlou krví.

Orka si klekla a zvedla sekeru, vložila ji Asgrimovi do dlaně a sevěla mu kolem ní tuhnoucí prsty.

„Cestou duší kráčeš se zbraní v ruce,“ zašeptala.

Breca za ní přerývaně zalapal po dechu. Bylo to poprvé, co viděl mrtvého člověka. Zvířat viděl už spoustu — pomáhal je zabíjet, když

měla být k večeři, kuchal je a stahoval, namáčel šlachy na šití a vázání, vydělával kůže na boty, jež nosili, na opasky a pochvy na seaxy. Ale vidět mrtvého člověka, člověka připraveného o život, to bylo něco jiného.

Aspoň poprvé.

A tohohle člověka Breca navíc znal. Viděl v něm jiskru života.

Orka nechala syna chvíli stát a zírat vytřeštěnýma očima na umrlce. Srdce mu splašeně tlouklo a zrychleně dýchal.

Země kolem Asgrima byla rozrytá, tráva udupaná a v ní rozmazaná šlápotá. O pár kroků dál se do trávy vsakovala krvavá louže. Stopy vedly pryč. Vypadalo to, jako by odsud někdo někoho vlekl.

Asgrim tedy někoho skolil.

„To on křičel?“ zeptal se Breca a stále zíral na Asgrimovu mrtvolu.

„Ne,“ opáčila Orka a podívala se na ránu v Asgrimově hrudi. Bodnutí do srdce: smrt nastala rychle. A to bylo dobře, protože jeho tělo už začali ozobávat mrchožrouti. Místo očí a rtů měl rudé ranky, jak se do nich pustily vrány. Orka přitiskla Asgrimovi jednu ruku k obličejí, nadzvedla zbytky rtů a podívala se mu do úst. Jen dásně se zakrvácejícími jamkami. Zamračila se.

„Kde má zuby?“ sykl Breca.

„Vyřádili se na něm tennuři,“ zavrčela Orka. „Milují lidské zuby víc než veverka oříšky.“ Rozhlédla se a zapátrala mezi stromy a na hřebcovitém útesu po stopách malých dvounohých tvorů s ostrými kostnatými prsty a britkými zuby. Když byli sami, mohli být člověku nepříjemní; ve smečce mohli představovat smrtelné nebezpečí.

Thorkel obešel Orku, vstoupil do prostoru obehnaného palisádou a začal taky pátrat. Hrotem kopí přitom opisoval široký oblouk.

Vtom se zarazil a zůstal hledět na vrzající bránu.

Orka překročila Asgrima a došla k Thorkelovi.

K bráně byla přibitá další mrtvola, ruce měla roztažené, hlava jí visela.

Idrun, Asgrimova žena.

Nezemřela tak rychle jako manžel.

Měla rozpárané břicho, vyhřezlá střeva ležela na hromádce na zemi, zkroucená jako popínavé rostliny kolem letitého dubu. Na jejich lesklé záhyby se snášel sníh, ale ještě se z nich kouřilo. Tvář měla Idrun znetvořenou bolestným šklebem.

To ona křičela.

„Co to udělalo?“ zamručel Thorkel.

„Vaeseni?“ odtušila Orka.

Thorkel ukázal na tlusté runy vyryté do brány, samé ostré úhly a rovné čáry. „Ochranná runa.“

Orka zavrtěla hlavou. Runy by zastavily všechny vaeseny kromě těch nejmocnějších. Podívala se zase na Asgrima a na ránu v jeho hruď. Vaeseni zřídka kdy používali zbraně, příroda je vybavila lepšími nástroji smrti a zabíjení. Místy tráva tmavla skvrnami sražené krve.

Krev byla i na Asgrimově sekeře. Zranil i další, ale jestli padli, tak je odsud odnesli.

„Takže to udělali lidé?“ zamumlal Thorkel.

Orka pokrčila rameny, zamyslela se a od úst jí odlétl chomáček dechu.

„Všechno jsou to lži,“ zabručela. „Říkají, že je věk míru, protože dávná válka skončila a bohové jsou mrtví, ale jestli je tohle mír...“ Podívala se na oblohu, na nízké a těžké mraky, ze kterých se začínalo chumelit, a pak sjela očima zpátky k zakrváceným mrtvolám. „Tohle je věk bouří a vražd...“

„Kde je Harek?“ zeptal se Breca.

KAPITOLA DRUHÁ

VARG

Varg se za běhu ohlédl přes rameno, klopýtl, málem upadl a pokračoval v úprku. Kamenité břehy vystřídal černý písek a oblázky, řeka se rozšiřovala, a jak se blížil k fjordu, husté stromy, které ho obklopovaly, řídly a útesy ustupovaly. Na jeho smysly už útočila paleta vůní a zvuků obchodního města Liga.

Ještě jednou se ohlédl přes rameno: po pronásledovatelích nebylo ani stopy, ale věděl, že tam jsou. Zrychlil.

Jak dlouho už běžím? Devět dní, deset?

Jednou rukou se dotkl koženého váčku u opasku, nasál slany vzduch a neustával v pohybu.

Nohy ho pálily, plíce se mu ztěžka zdvíhaly a do očí se mu nepřestával řinout proud potu, Varg však udržoval tempo, zhluboka dýchal, dělal dlouhé kroky.

Mohl bych běžet věčně, kdyby mi nedošla půda pod nohama. Ale útesy mě nasměrovaly k moři a to už je blízko. Kam půjdu? Co mám dělat?

V žilách se mu zatřepotala panika.

Nesměji mě chytit.

Běžel dál, oblázky mu křupaly pod rozedranými škorněmi.

Řeka se vlévala do fjordu, rozšiřovala se, jako když had roztahuje čelisti, aby pozřel kořist, a na dohled se objevila Liga, obchodní město a přístav postavený na jihovýchodním břehu fjordu. Varg zpomalil, zastavil se, opřel se rukama o kolena a zadíval se na město: na rušnou, páchnoucí směsici staveb rozestých po široké pláži s černým pískem, jež se táhly, kam až svahy fjordu dovolily. Město bylo obeháno palisádou, chránící budovy a lidi tisíci se uvnitř. Šplhalo po úbočí fjordu a na jednom vyvýšeném místě stála dlouhá síň s vyřezávanými, kroucenými trámy, jako když jarl shlíží z vysokého křesla v hodovní síni na svůj lid. Obloha nad městem byla prostoupená kouřem z ohňů a ve vzduchu ztěžka visel pach mastnoty a tuku. Nad modročernou hladinu fjordu vybíhala mola a přístavní hráze, v přístavu se mírně pohupoval nespočet lodí. Jedna mezi nimi vyčnívala, *drakkar* s vysokou přídí a ladnými boky, dračí loď, připomínající mořského vlka ve stádě ovcí. Všude kolem ní se tlačily štíhlé *byrdingy* a množství *knarrů* s břichy obtěžkanými zbožím z míst, o nichž Varg bezpochyby nikdy neslyšel. Nevěděl ani, jak je starý, ale kam mu paměť dosáhla, napočítal třicet tuhých zim a vyčerpávajících let strávených v okovech na Kolskeggově statku, jen dvacet líc severovýchodně podél řeky, a za všechny ty roky ho pán při svých četných obchodních výpravách nezal do Ligy ani jednou.

Ne že by sem Varg chtěl. Zdejší pachy ho odpuzovaly, i když z mísicích se vůní tuku a vařeného masa mu zakručelo v břiše, a představa, že by měl být tak blízko tolika lidem, pro něj byla něčím nemyslitelným. Bezděky o pár kroků ucouvl, zpátky k říční rokli, kterou předtím běžel.

Ala zpátky přece nemůžu. Chytí mě. Musím jít dál. Potřebuju nějakého galdnéře nebo seid-čarodějku.

Přešel si rukou po strništi na hlavě, sáhl pod plášť a vytáhl tlustý železný obojek. Potom zašátral v kapse pláště ještě jednou, vylovil klíč, tím obojek odemkl, se zachvěním si chladné železo nasadil kolem krku a zacvakl ho. Následně ho zamkl a klíč zase schoval do pláště. Chvilí stál, kroutil krkem a šklebil se. Rozechvěle se nadechl. Pak se

napřímil, oprášil si zablácenou tuniku a přetáhl si přes hlavu vlněnou kapuci pláště. A šel dál.

Široká brána s vyřezávanými runami zela dokořán a o jeden sloup se u ní opírali dva strážní ve zbroji. Jeden šedovous, ten seděl na pařezu, a potom mladší žena s tmavými vlasy zapletenými do pevných copánků. Vepředu jí z opasku visel seax a v ruce držela kopí. Jakmile se Varg přiblížil, změřila si ho očima a zastoupila mu cestu.

„Co v Lize pohledáváš?“ zeptala se.

„Sháním pokoje pro svého pána,“ odvětil Varg se sklopeným zrakem. „Poslal mě napřed.“ Neurčitě mávl za sebe, do říčního údolí.

Strážná po něm sjela pohledem a pak se zadívala za něj, do liduprázdného ústí doliny.

„Jak ti můžu věřit? Kdo je tvůj pán? Sundej si tu kápi.“

Varg přemýšlel, jak může odpovědět, k čemu takové odpovědi povedou a co o něm prozradí. Pomalu si stáhl kápi a odhalil ježatou hlavu a zabahněný, zpocený obličej. Otevřel ústa. Vtom za ním zastavil vůz tažený dvěma voly; na kozlíku seděl pěkně oděný kupec obklopený několika svobodníky s kopími a kyji v rukou.

„Nech ho jít, Slydo,“ zabručel ze svého pařezu šedovous.

„Mým pánem je Snepil,“ řekl Varg první jméno, jež mu přišlo na mysl. O Snepilovi věděl, že se za ním jen tak nevydá, protože když ho viděl naposledy, lezly mu oči z důlků a v hrdle mu syčel a chrčel poslední dech, Varg ho totiž vlastnoručně zardousil. Nevzpomínal si, jak se stalo, že ho začal škrtit, vybavovalo se mu jen, jak zamrkal, když úděsný pohled na Snepilovu smrt pronikl jakýmsi rudým oparem v jeho hlavě.

Strážná si ho ještě jednou prohlédla, načež mu uhnula z cesty a mávla na něj, ať pokračuje dál.

Varg si opět nasadil kápi, vklouzl do Ligy jako veš do vousů a její pachy a zvuky do něj udeřily, jako by skočil do vody. Široké rozbahněné ulice se táhly mezi dřevěnými budovami a všude hlučeli obchodníci, při okrajích cest měli rozestavěné lavice a na nich všemožné zboží. Nabarvené látky, kostěné jehly a hřebeny, hlavy seker, nože, krásně

gravírované pochvy, bronzové amulety a spony na plášt, dřevěné misy, balíky lnu a vlny, svázané vlčí a medvědí kožešiny, sobí kůže, kuní a liščí kožky. Varg vypouklil oči, když zahlédl mroží kly a slonovinu. Jiní zase prodávali rohy s medovinou a pivem a v kouřících kotlících nad ohněm bublalo dušené králičí a hovězí, tuřiny a mrkve se v omáčce jen pohupovaly, mastnota se leskla. Rozčtvrcené plátky velrybího masa, uzení sledi, rozvěšené tresky. Varg zahlédl dokonce i muže, který prodával části různých vaesenů: sušenou faunskou krev, trollí zub velký jako pěst, misku s očima skraelingů a náhrdelník vyrobený ze sešitých vlasů ducha froy. Nebralo to konce a bylo toho na Varga až příliš.

Křeč v břiše mu připomněla, jak je to už dlouho, co naposledy něco snědl. Vlastně si nebyl úplně jistý, ale byly to přinejmenším tři dny, možná čtyři, co se mu poštěstilo ulovit v řece lososa. Došel k prodáváči, jenž stál za velkým kotlem dušeného masa a sekáčkem čtvrtil kančí koleno. Měl pořádné panděro, vousy jako chomáče, na nohou boty obšité kožešinou a na sobě pěknou zelenou vlněnou tuniku, ačkoli její ozdobně tkaný límec a manžety ztrácely barvu a třepily se.

Varg se zadíval do kotle, seběhly se mu sliny a kručení ve ztrápeném žaludku bolestivě zesílilo.

„Něco teplého do žaludku?“ nadhodil obchodník, odložil sekáček a uchopil misku.

„Jo, to bych si dal říct,“ opáčil Varg.

„Půl bronzáku.“ Potom se prodáváč zarazil a dobře si Varga prohlédl. Odložil misku, shodil mu kápi a podíval se na jeho krátké, oškubané vlasy. Přimhouřil oči.

„Táhni, otroku špinavá!“ zamračil se.

„Mám na zaplacení,“ prohlásil Varg.

Obchodník zvedl jedno obočí.

„Nejdřív chci vidět peníze,“ vyzval Varga.

Ten sáhl do pláště, vytáhl měšec, povolil koženou šňůrku a vylovil bronzovou minci. Hodil ji prodáváči na stůl a tam se chvíli točila, až spadla. Byla do ní vyražená ženská hlava z profilu. Zobrazená žena měla ostrý nos a vlasy přísně stažené do copu.

„Helka,“ řekl obchodník a ve vousech mu zacukalo.

„Královna Helka,“ opáčil Varg, i když ji nikdy neviděl, jenom zaslechl, co se o ní říkalo: jak je nadutá a myslí si, že by mohla ovládnout a řídit polovinu Vigrídu, jak je nemilosrdná vůči nepřátelům.

„Královna si říká jenom proto, aby nás mohla zdanit, až nám nezůstane nic než vlastní koule,“ zabručel prodavač.

„Takže ji nebereš?“ odvětil Varg a s tím po minci sáhl.

„To jsem neřekl,“ opáčil obchodník a natáhl se pro ni.

Než se Varg nadál, popadl muž sekáček a roztal minci vedví. Jednu polovinu zvedl mezi palcem a ukazovákem, druhou nechal ležet na stole.

„Kde vůbec špinavý otrok jako ty přišel k měšci Helčiných mincí? A kde máš pána?“ zabručel s pohledem upřeným na Varga.

Varg se na něj podíval a pak znovu pomalu sáhl po minci.

Prodavač pokrčil rameny, nalil do misky naběračku dušeného masa a podal ji Vargovi.

„Taky trochu toho chleba,“ řekl Varg a obchodník mu ukrojil z bochníku s černou kůrkou.

Varg namáčel chleba do omáčky a vysával ji z něj, až mu po bradě, do nově narostlých vousů, stékala mastnota. Omáčka byla vodnatá a příliš horká, Vargovi však chutnala jako čirá radost. Zavřel oči, namáčel, cucal, srkal, dokud nebylo po chlebu, načež si zbytek omáčky nalil přímo do úst.

Odložil misku a říhl si.

„Už jsem viděl chlapy, co měli hlad,“ poznamenal obchodník, „ale ty...“ Hvízdl a pousmál se.

„Je v Lize nějaký galdněř nebo seid-čarodějka?“ zeptal se Varg a utřel si bradu.

Prodavač si nad hrudí udělal runové znamení a zamračil se. „Ne. A co bys po nich chtěl?“

„To je moje věc,“ prohlásil Varg a pak se zarazil. „Věc mého pána. Nevíš, kde bych nějakého čarodějníka našel?“

Obchodník se začal odvracet.

Varg vrátil na stůl druhou půlku bronzáku.

Prodavač si ho změřil hodnotícím pohledem. „Včera tu zakotvili Krvopřísežní. Mají seid-čarodějku mezi otroky.“

Krvopřísežní!

Krvopřísežní byli proslulí po celém Vigrídu a nejspíš i mimo něj. Byla to skupina žoldnéřů, kteří se nechávali najímat vždycky tím, kdo platil nejlépe, lovili vaesenské příšery, hledali pro bohaté jarly pozůstatky bohů, bojovali v pohraničních pútkách, střežili bohaté a mocné. Skaldové o nich u ohňů zpívali písně.

„Kde jsou?“ zeptal se Varg.

„Najdeš je ve zdejší dlouhé síni, jsou hosty jarla Löga.“

„Díky,“ řekl Varg. Nato opět ponořil ruku do měšce a hodil na stůl další kousek bronzové mince.

„To je za co?“ zeptal se obchodník.

„Za tvoje mlčení. Nikdy jsi mě neviděl.“

„Koho?“ Prodavač se rozhlédl, řídkým plnovousem mu zacukal úsměv. Už už chtěl mince shrábnout.

Vargova ruka vystřelila rychleji než ta jeho a sevřela mu zápěstí. Dlouze se obchodníkovi zadíval do očí a pak ho pustil; stejným pohybem sebral ze stolu sekáček a potěžkal ho.

„Za kolik?“ zeptal se.

„Klidně si ho vem jen tak,“ pokrčil prodavač rameny.

Varg přikývl, schoval sekáček do pláště, nasadil si kapuci a vykročil do davu.

Prodíral se městskými ulicemi kolem nábřeží, bylo tam rušno, muži a ženy vykládali obchodní *knarr*, jenž právě zakotvil. Břicho měla loď široké a hluboké, seděla nízko u hladiny. Varg měl pocit, že z podpalubí zaslechl ržání koní, a do přístavu vplouvaly další dvě podobné veslice. Z uvázaného *knarru* vystupovala skupina zvláště vyhlížejících mužů a žen. Měli na sobě kožešinové a plstěné čapky, kaftany se stříbrnými sponami a kalhoty s modrými a oranžovými pruhy, nad koleny objemné, od kolen po kotníky pevně stažené návleky *wínigas*. Pleť měli tmavou jako opotřebovanou kůži a doprovázela je hrstka

válečníků v dlouhých kabátcích pokrytých kovovými destičkami, jež se jim při pohybu blyštěly jako šupiny. U pasu jim visely zahnuté šavle, pod nosem dlouhý knír a hlavy měly vyholené, s výjimkou osamocené dlouhého copu. Varg se zastavil, hleděl na ně a oni se otočili, zařvali na námořníky na lodi a ti spustili na molo lodní lávku. Nad břicho lodi se natáhly přístavní jeřáby.

„Odkud jsou?“ zeptal se Varg jedné přístavní dělnice, která kolem něj pospíchala s tlustým kotoučem lana přes rameno.

„Z Iskidanu,“ zabručela dělnice, ani nezpomalila.

„Z Iskidanu,“ hvízdal Varg. Ze země za mořem, daleko, daleko na jihu. Varg o ní slyšel příběhy, o jejích širokých řekách a travnatých pláních, o spalujícím slunci a Gravce, Velkém městě. Zčásti měl za to, že jsou to jen pohádky, místa, kam může mysl uniknout během chladných, krutých zimních měsíců.

Naposledy se na cizince zahleděl, potom pokračoval v chůzi a za-bočil do ulice vedoucí vzhůru, po svahu k útesům, které čněly nad městem a u jejichž úpatí stála hodovní síň jarla Löga. Jak Varg stoupal, zápach rybiny slábl a nahrazoval ho pach moči a výkalů. Do ulice byly vytesané stupně vedoucí k široce klenuté bráně a za tou byly vidět široké trámy hodovní síně. Na schodech se tlačili muži a ženy, rameno na rameni. Varg se na chvíli zastavil, rozhlédl se, kudy se dostane dál, a pak se protáhl mezi jedním mužem a ženou a chtěl se takhle proplétat až nahoru.

Někdo ho chytil za rameno.

„Počkej, až budeš na radě, jako všichni ostatní,“ řekla nějaká žena. Měla tmavé vlasy, tvrdou, přísnou tvář a chladné oči. Byla oděná do vlněné tuniky, ramena jí halil plášť lemovaný kožešinou a ze zbraňového opasku jí visela pochva se seaxem a jednoruční sekera.

„Potřebuju za Krvopřísežnými,“ řekl Varg.

„Ha, a my ostatní ne?“ opáčila žena. „Proč si myslíš, že můžeš předbíhat?“

Varg se na ni podíval a potom se rozhlédl po davu kolem sebe.

„Tihle všichni jsou tu kvůli Krvopřísežným?“ zeptal se.

„Baže,“ přisvědčila žena, „kvůli čemu jinému?“

„Proč?“ divil se Varg.

„Mají na svém *drakkaru* jednu prázdnou lodní truhlu a volné veslo,“ odvětila žena.

„Prázdnou truhlu?“ zamračil se Varg.

„Máš to v hlavě v pořádku?“ opáčila žena a zostra ho prstem dloubala přes kápi do spánku. Vargovi se to zrovna dvakrát nelíbilo. „Jeden z Krvopřísežných padl, a tak teď provádějí bojové zkoušky, aby našli náhradníka.“

„Aha,“ pochopil Varg a pokýval hlavou.

„Takže si počkej, až budeš na řadě,“ pokračovala žena a nato si ho změřila pohledem. „Nebo už se nemůžeš dočkat, až tě srazí na zadek?“

Lidé okolo se zasmáli.

Varg jen sklopil zrak k zemi a čekal.

Dav pomalu postupoval. Jak se Varg blížil k hodovní síni, začínal k němu doléhat pokřik přerušovaný bolestivými výkřiky. Po schodech nepřetržitě scházel pomalý proud zkrvavených tváří. Někteří nešťastníci úpěli a potřebovali, aby je někdo podpíral. Jiné odnášeli v bezvědomí.

Varg dospěl k poslednímu schodu a nakukoval přes ramena lidí před sebou. Za klenutým průchodem se nacházelo otevřené prostranství před hodovní síní jarla Löga, obrovskou budovou z ozdobně zakončených trámů na bytelných kamenných základech. Prostranství před síní bylo rozdupané a rozbahněné a tu a tam se na něm leskly temné skvrny. Po stranách stáli válečníci, bylo jich padesát až šedesát, muži a ženy s drsnými tvářemi, někteří na sobě měli *brynju*, zbroj z nýtovaných kroužků, a u pasu jim visel meč. Varg zatím meč viděl jen jednou, když na Kolskeggův statek přijel místní *dreng* vybrat daň pro královnu Helku. Tehdy Varg hádal, že ten meč má větší cenu než všechno zboží naložené na voze a truhlička mincí, kterou mu Kolskegg odevzdal. Nyní jeho oči přitahoval holohlavý svalnatý válečník, jehož zapletený vous byl spíše šedý než černý. Meč měl zasunutý v prosté pochvě, širokou postavu mu kryla pěkná *brynja* a na pažích

a krku se mu leskly zlaté a stříbrné kroužky. Už jen ten meč a *brynja* měly nejspíš stejnou cenou jako celé Kolskeggovo hospodářství. Zabíjením se dalo zbohatnout. Plešatý válečník si povídal s nějakou ženou s havraními vlasy, jejíž spodní čelist a hrdlo pokrývaly vytetované modré vzory. Seid-čarodějka. Varg překvapeně zamrkal, když na jejím krku spatřil železný obojek, a bezděky si sáhl na svůj. Starý válečník se během rozhovoru opíral o dlouhou sekeru. Tupá strana se bořila do země a zakřivená kovová čepel působila krutým dojmem. Na sekery byl Varg zvyklý, mozoly na jeho ruce byly dokladem toho, že s nimi měl letité zkušenosti, tohle ovšem nebyla sekera na dřevo. Byla určená k zabíjení. Varg se odvrátil, z pohledu na tu zbraň se mu žilami rozšířil jakýsi neklid. Všichni válečníci na náměstí se ježili rozmanitými zbraněmi. Na zádech měli pověšené velké kulaté štíty, někteří si je opřeli o zdi hodovní síně nebo o schody, jež do ní vedly. Pár štítů bylo světle modrých jako zimní nebe a z této modři svítila červeně namalovaná plachta, znak jarla Lōga, jak Varg poznal. Většina štítů na náměstí nicméně byla černá jako vrány a postříkaná rudou barvou, jako by na ně někdo cákl krev.

Uprostřed náměstí bojovali dva muži. Nebo spíš muž a strom, řekl by Varg. Menší z těch dvou měl mrštné nohy a se štítem v ruce tančil kolem toho většího. Ten byl do půl těla nahý, vlněné kalhoty měl stažené provazem a ryšavý plnovous mu sahal až po pas. Válečník měl mohutný trup i údy, pletence a boule jeho svalů připomínaly kořeny starého dubu. Zatímco je Varg sledoval, menší muž naznačil výpad doprava a nato vyrazil na opačnou stranu, přiskočil k ryšavci blíž a praštil ho železnou puklicí do žeber. Pravou rukou mu zasadil ránu do břicha. Rudovous jen hekl, napřáhl paži a praštil protivníka do zátylku, když se snažil uhnout a uskočit. Menší válečník se zapotácel a odvrávoral několik kroků dozadu, najednou ho neposlouchaly nohy. Rudovous se těžkým krokem pustil za ním.

„Jméno,“ řekl kdosi. Varg zamrkal a odtrhl oči od té podívané.

„Jméno,“ zopakoval muž se založenýma rukama, opřený o sloup u brány. Byl zhruba stejně vysoký jako Varg, štíhlý, zrzavé vlasy měl

úhledně zapletené, vous zastřížený, naolejovaný a lesklý. Byl oděný do opečovávané *brynji* z nýtovaných kroužků a na pochvě seaxu se mu svíjely jemné spirály.

„Varg,“ odpověděl Varg. Jeho přirozenou reakcí na rozkaz bylo bezmyšlenkovité uposlechnutí. Cokoli jiného vedlo na Kolskeggově statku k ráně pěstí nebo bičem.

„A dál?“

Varg zamrkal.

Štíhlý muž si povzddechl.

„Děláme to takhle,“ prohlásil. „Já řeknu *jméno* a ty mi udáš celé své jméno. Například já jsem Svik Hrulfsson neboli Rozčesanec, protože nikdy nemám zacuchané vlasy. Nuže, ještě jednou. Jméno?“

„Nevím.“ Varg pokrčil rameny. „Otce ani matku jsem nikdy nepoznal.“

Svik po něm sjel očima.

„Víš jistě, že to chceš udělat?“ zeptal se.

„Co udělat?“

„Změřit síly s Einarem Polotrollem.“

„Já s nikým měřit síly nechci,“ opáčil Var, „a obzvlášť ne s někým, kdo se jmenuje Polotroll.“ Zhluboka se nadechl. „Chci si najmout vaši seid-čarodějkou.“

Svik zamrkal.

„Vol si najmout nemůžeš,“ řekl a ohlédl se po potetované ženě povídající si s holohlavým válečníkem.

„Musím s ní mluvit,“ nedal se Varg. „Je to... důležité.“

„Jistě, pro tebe možná. Ale pro nás,“ pokrčil Svik rameny, „už tolik ne.“

„Musím s ní mluvit,“ zopakoval Varg a už cítil, jak mu v břiše kypí panika.

„Co máš tak důležitého? Potřebuješ nápoj lásky? Chceš obskočit nějakou pěknou otrokyni u vás na statku?“

„Ne!“ rozkřikl se Varg. „Nestojím o nápoj lásky.“ Zavrtěl hlavou. „Je to důležitější.“

„Důležitější než trocha toho skotačení?“ opáčil Svik a zvedl jedno obočí. „Nevěděl jsem, že to jde.“

Lidé za Vargem se zachechtali.

„Potřebuju, aby vaše seid-čarodějka provedla *akáll*.“

Svik se zachmuřil. „Vzývání. To je vážná věc.“

„Je to vážná věc,“ přisvědčil Varg a konečky prstů se přitom dotkl váčku u opasku.

„Přesto odpověď zní ne,“ odvětil Svik. „Vol uplatňuje svá nadání ve prospěch Krvopřísežných. A nikoho jiného. Nemůžeš si ji najmout. I kdyby po těchhle schodech vystoupala sama královna Helka a chtěla totéž, odpověď by zněla stejně.“

Varg cítil, jak ho opouští naděje a v břiše se mu usazuje chlad.

Na náměstí něco křuplo. Varg se podíval a spatřil, jak obrovský válečník — Einar Polotroll — buší tomu menšímu do štítu. Dřevo praskalo, pukalo a létaly z něj třísky.

„Proč nemá Einar štít?“ zeptal se Varg.

„Aby měli protivníci nějakou šanci.“ Svik pokrčil rameny. Nahnul se k němu. „Vlastně nemají skoro žádnou,“ zašeptal.

Einar popadl menšího bojovníka za hrdlo a rozkrok, zvedl ho a pak kvičícím protivníkem praštil o zem. Zadunělo to, kvičení ustalo a ležící válečník se ani nehnu. Přiběhlo pár dalších mužů a žen a hned bezvládného nešťastníka odnesli.

Varg se podíval na Einara, hřmotného, tvrdého a hrozivého. Jediným důkazem, že za sebou má přinejmenším dvacet soubojů, bylo pár červených skvrnek různě po těle. Varg se vrátil pohledem ke Svikovi.

„Utkám se s ním,“ řekl.

KAPITOLA TŘETÍ

ORKA

Orka šla vedle vozu, do nějž naložili mrtvoly Asgrima a jeho ženy Id-run. Zakryli je hrubou vlněnou dekou. Na pár místech jí prosakovala krev. Orka zavětrila a rozhlédla se. Stromy kolem nich řídly a cesta byla čím dál méně strmá. Ubírali se po klikaté stezce do Felluru, rybářské vesnice na březích fjordu.

Vůz vedl Breca, v jedné ruce držel otěže kosmatého poníka, kterého našli u Asgrima ve stáji, a ve druhé třímal své krátké kopí a opíral se o něj jako o hůl. Vůz mu Orka svěřila proto, aby se měl na co soustředit po tom, co viděl v Asgrimově hospodářství, a proto, že chtěla sledovat les po obou stranách cesty.

Po těchhle kopcích se potulují zabijáci.

Asgrimovu usedlost prohledali, ale Harek nikde. Thorkel našel na stezce stopy sestupující po úbočí kopce, půda tam byla rozrušená, stopy ovšem zanedlouho sešly z cesty a zamířily zpátky do hustého hvozdu. Po vášnivě debatě se rozhodli tak, že Thorkel se vydá po stopách a Orka s Brekou zatím odvezou umrlce do Felluru. Orka se chtěla vystavit nebezpečí a sledovat Asgrimovy vrahy původně sama, oba však věděli, že Thorkel je lepší stopař. Nakonec se na ni Thorkel

usmál a odklusal mezi stromy, kde navzdory vši své hmotnosti zmizel tiše jako kouř. Orka se za ním zamračila a její obavy dostaly průchod v podobě vzteku. Posléze si nesouhlasně odfrkla, s dupáním vykročila po stezce a rozkázala Brecovi, ať vede poníka.

„Najde táta Hareka?“ zeptal se Breca a nespouštěl oči z cesty. Sníh nechali za sebou, ve vyšších polohách, tady namísto sněhu a ledu pokrývaly zem louže a bláto.

„Možná,“ zabručela Orka. Ohlédla se po kopcích zahalených mraky. Thorkel jí přísahal, že jestli chlapce a Asgrimovy vrahy najde, vrátí se za ní a nebude se o nic pokoušet sám.

Jenže je to lhář. A nesnese pomýšlení, že by toho kluka nechal v nebezpečí. Jestli ještě žije.

Už se nemohla dočkat, až předá mrtvého Asgrima a Idrun fellurské jarl a vydá se manžela hledat, než se dostane do potíží.

Fellur už byl vidět mezi stromy, tvořilo ho pár tuctů staveb z proutí opláčeného hlinou, střechy pokrývaly rákosové došky a uprostřed stála větší síň. Vesnici obkružovala malá palisáda, avšak na některých místech už klády zpráchnivěly a zed' končila daleko od pláže s tmavým pískem.

Tady dole jsou ale dostatečně v bezpečí. Vaeseni dávají přednost tichým, temným místům, kde můžou zůstat ve skrytu.

Na pláži viděla Orka rybářské sítě, byly rozvěšené, aby uschly, a čekaly na opravu. Z těch několika málo mol, jež vybíhaly do fjordu, byla většina prázdná, pohupovalo se u nich jen pár uvázaných rybářských člunů a *byrdingů* pro plavby podél pobřeží.

Když s vozem míjeli kozy, zvířata na ně mečela a Orka protáhla krok svých dlouhých nohou tak, aby dohnala Breca.

O jeden ze sloupů brány se opíral strážný, muž, kterého už tu Orka viděla, jeho jméno ovšem neznala. Jenom pokýval hlavou, ani se neobtěžoval nakouknout do vozu. Orka s Thorkelem do vesnice vždycky jezdili s nákladem kožešin k prodeji, tak proč by dnes měli vézt něco jiného? Orka strážnému oplátila kývnutí, a když procházeli branou, ucítila, že jí v hlavě a na hrudi sílí tlak. Vzhlédla k příčnému břevnu

nad sebou a spatřila lesklou kost zasunutou hluboko do dřeva: prstní kloub nějakého mrtvého boha, dosud sálající zbytkem moci, jež měla pomáhat, aby se do vesnice nedostali vaeseni. Jakmile se Orka se synem vzdálili od brány a pustili se rozblácenou ulicí, tlak zeslábl. Ve vsi bylo docela živo, hemžilo se to tam lidmi, kteří proudili ke zdejší síni. Tam měla namířeno i Orka, neboť předpokládala, že tam najde fellurskou jarl Sigrún.

Vedla Breca kolem bahnitých ohrad pro prasata, kolem kovárny, odkud se linula oranžová záře a rozléhalo bušení kladiva, a kolem krčmy obklopené hustým pachem piva, ječmene a moči.

„Copak to vezeš?“ zeptal se muž, jenž se z hostince právě vynořil a zamžoural do denního světla. Orka ho znala: Virk, rybář, se kterým ona a Thorkel už mnohokrát obchodovali. Byl to chlap jako hora, měl širokou tvář a mluvil vždycky rovnou k věci. Když jeho rybářský člun zastihla na moři bouře, zranil si ruku, a tak teď nechal rybolov na svých dvou synech, než se dá do pořádku. Pohled měl rozostřený a na lících se mu klikatily rudé žilky. Orka začenichala a ohrnula ret. Vzhledem k tomu, jak páchl, by bylo lepší, kdyby se plavil po moři.

„Asgrima a Idrun.“ Orka kývla k vozu.

Virk vyvalil oči na krvavé skvrny na vlněné dece, již byla těla přikrytá.

„A Harek zmizel,“ pípl Breca.

„Jak umřeli?“ zeptal se Virk a kolem vozu se začali scházet i jiní.

„Stářím to nebylo,“ zamručela Orka a šla dál.

Virk je následoval, ostatní jakbysmet a zpráva se rychle šířila.

Vůz dojel na nádvoří před síní. Postávalo tam čtyřicet až padesát lidí, přinejmenším polovina obyvatel vesnice, a stále přicházeli další.

Ze síně vystoupil mladý muž: Gudvar, synovec jarl Sigrún a jeden z jejích *drengů*, a za ním další tři válečníci. Gudvar se pyšně nesl a zastavil se mezi dvěma dřevěnými sloupy na vrcholku širokých schodů sestupujících na nádvoří. U pasu mu visel meč a rudou vlněnou tuniku mu u límce, na manžetách a lemu zdobila vzorová tkanina.

Na jedné paži se mu leskl stříbrný kroužek. Černé vlasy měl naolejované, sčesané dozadu a za krkem stažené kůží a stříbrným drátkem a na bradě mu rašilo chmýří prvního vousu. Na konci špičatého nosu se mu leskla kapka vlhkosti. Brecovi se rozzářily oči. Hlavu měl plnou ság a zřejmě na něj silně zapůsobil každý člověk s mečem.

„Co se to tu děje?“ zeptala se Orka Virka, ten si totiž stoupl vedle ní. Byl vysoký, ale stejně musel zvednout hlavu, aby se jí podíval do očí.

„Gudvar dnes ráno připlul na *snekkaru* po řece. Jarl Sigrún ho prý poslala napřed, než se sama vrátí.“

„Jarl Sigrún tu není?“

Virk se na Orku podíval jako na blázna.

„Královna Helka ji povolala...“ Zakašlal. „Chci říct pozvala ke dvoru v Darlu. Je pryč už přes dva měsíce.“

Orka zvedla obočí a přikývla.

„Mám pro vás zprávy,“ zvolal Gudvar a dav se utišil.

Gudvar nechal ticho, aby se rozprostřelo davem, očividně si svou chvíli před lidmi užíval.

„Mám vám vyřídit, že jarl Sigrún se za námi vrátí do devítidne. Přikázala mi, abych vám řekl, že královna Helka je spravedlivá, dobrá a moudrá a že neprohloupíme, když jí odpřisáhneme věrnost. Pro naši vesnici by bylo přínosem, kdyby nad ní převzala záštitu.“

„Záštitu!“ zamumlal Virk. „Není to zas tak dávno, co jsme ve Felluru byli všichni svobodní a královny a králové byli jen podělaní jarlové, co vyrostli ze svých bot.“

Orka nemohla nesouhlasit.

„Chtěl jsi říct, kdyby nám VLÁDLA, ne nad námi PŘEVZALA ZÁŠTITU,“ zařval Virk a přidali se k němu i další.

„Časy se mění,“ odvětil Gudvar a na všechny se zamračil. „Ze západu hrozí jarl Störr a vaeseni jsou čím dál opovážlivější, vraždí a kradou. Měli bychom se spojit s někým silným a nikdo není silnější než královna Helka.“

Další mumlání.

„Až se jarl Sigrún vrátí, bude na Přísežné skále zasedat althing a všichni dostanou příležitost se k těmhle podstatným věcem vyjádřit,“ zvolal Gudvar a pokynul ke skalnatému ostrovu, jenž se vynořoval z fjordu. Byl zelený od mechu a hustě porostlý kapradím a stromy ošlehanými větrem.

Někteří lidé vykřikovali, namítali, vznášeli otázky.

„Tohle bědování si nechte pro mou tetu a na althing,“ zavrčel Gudvar. „To je všechno.“

Orka si vzala od Brecy otěže, mlaskla na poníka a vykročila s vozem skrze shromáždění. Lidé se před ní rozestupovali.

„Drengu Gudvare,“ houkla a její silný hlas všechno přehlušil.

Gudvar se zastavil, otočil se a shlédl na Orku, Brecu a vůz. Utřel si rostoucí kapičku smrkanců pod nosem.

Kolem Orky se rozhostilo ticho. Dovedla vůz ke schodům do síně, poník se zastavil a kola zavržala.

„Co je to?“ zeptal se Gudvar, sestoupil o dva stupně níž a zůstal hledět na zakrvácenou deku. Tři válečníci, kteří ho doprovázeli, dvě ženy a jeden muž, si stoupli za něj. Třímali kopí a u zbraňových opasků jim visely sekery a seaxy.

„Asgrim a Idrun,“ odpověděla Orka. „Byli jsme s manželem a synem lovit v kopcích. Zaslechli jsme křik, šli to prozkoumat a našli Asgrima a Idrun zavražděné u nich na statku.“ S tím deku odhrnula. Dav na nádvoří zalapal ve vlnách po dechu.

„Vidíte?“ křikl Gudvar. „Vaeseni vraždí i v našich kopcích. Potřebujeme sílu královny Helky.“

„Tohle neudělali vaeseni,“ prohlásila Orka.

„Ohó, a jak to víš?“ zeptal se Gudvar a podezřívavě se na ni zadíval. Pod nosem se mu opět začínala dělat kapička. „Jsi snad seid-čarodějka a vidíš do minulosti?“ Nato se ušklíbl, jako by právě zvítězil v nějakém velkém klání bystrých hlav.

„Nemusím být hned seid-čarodějka, abych poznala, když někomu probodne srdce meč,“ odvětila Orka. „Vaeseni loví zuby a drápy, ne ostrým železem.“ S tím se odmlčela a zahleděla se na škleb, jenž

Gudvarovi zkroutil rty. „Myslela jsem si, že zuřivý *dreng* Gudvar to pozná na první pohled.“ Jen co to vyslovila, hned toho zalitovala, protože jí bylo jasné, že ji ta slova přivedou do potíží. Nemohla ale snést ten jeho samolibý, nadutý výraz.

Pár lidí na nádvoří se uchechtlo a Gudvar zbrunátněl.

Provrtal ji pohledem. „Byli to samotáři, žili v divočině, koledovali si o to.“

„O tohle si teda Asgrim a Idrun nekoledovali,“ namítla Orka.

„A Harek, jejich syn, byl unesen,“ kníkl Breca svým vysokým hlasem.

„Unesené dítě,“ ozval se Virk. Propletl se s Orkou davem. „Není to poprvé, co o něčem takovém slyším.“

Orka se na něj zamračila.

Gudvar sešel po schodech a stoupl si před ni. Byla vyšší a širší než on, jemu však v očích svítila domýšlivost mocných: ono přesvědčení, že je lepší, rychlejší. Orku zašimralo v krvi, zbystřily se jí smysly. Předzvěst násilí.

„Když jsem řekl, že si o to koledovali, tak si o to koledovali,“ zasýčel Gudvar, jako když meč opouští pochvu. „A ty si taky koleduješ.“

Trojice válečníků na schodech popošla o krok blíž a přiblížila ruce ke zbráním.

Orka hleděla na Gudvara a cítila, jak jí cuká ve svalech na čelisti. Cítila, jak jí v žilách tepe krev. Slyšela v hlavě vzdálené hlasy, křik, spatřila nějaký výjev, sekeru zatínající se do lebky...

„Třeseš se,“ poznamenal Gudvar. „Bojíš se mě? To by od tebe bylo moudré.“

Orka zamrkala a všimla si, že se jí třese paže, ruka a s ní i kopí. Podívala se na Breca. Ustaraně přejížděl očima mezi ní a Gudvarem.

Zhluboka se nadechla.

„Přivezla jsem je sem, protože jsem si říkala, že jarl Sigrún by chtěla vědět, že se po jejích kopcích potulují vrazi a zloději dětí,“ pronesla. Slova volila pomalu. Srdce jí divoce tlouklo, krev se jí v žilách chvěla.

Rozhodla se, že ji zkrotí. Pokusila se ji zkrotit. „A taky jsem chtěla zjistit, jestli tu Asgrim a Idrun nemají nějaké příbuzné. Někdo by nad nimi měl postavit mohylu, jak se sluší.“

Ticho. Gudvar na Orku hleděl. Ona mu pohled oplácela. Horký přival ji opouštěl a místo něj se jí žilami rozléval chlad. Cosi hluboko v ní vědělo, že je to špatné znamení.

„Mami,“ dolehl k ní skrze ledovou mlhu v hlavě čísi hlas.

„Mami, jde sem táta,“ pokračoval hlas a cosi ji zatahalo za rukáv.

„Orko.“ To promluvil Thorkel.

Orka zamrkala, odtrhla zrak od Gudvara a spatřila, jak se k nim s kopím v ruce prodírá davem její muž. Vlněnou, jehlou pletenou čapku měl nasáklou potem.

„Je všechno v pořádku?“ zeptal se a zakmital očima mezi Orkou, Gudvarem a dalšími *drengy* na schodech. Černé obočí se mu stáhlo, až připomínalo bouřkový mrak, ústa se semkla do přísné linky. Orka viděla, že do něj vjíždí vztek, vypadalo to, jako by se celý zvětšil, a pohled už neměl znepokojený, ale upřený, vražedný.

„Mluvíme o tom, že by se patřilo vztyčit nad Asgrimem a Idrun mohylu,“ odpověděla Orka a dlouze, pomalu vydechla. Přiměla se k úsměvu na uvítanou a chladné, tvrdé linie v Thorkelově tváři trochu změkly.

Gudvar přelétl očima z Orky na Thorkela. Orka postřehla, že si prohlíží, jak velké je Thorkelovo kopí.

„Můj muž stopoval Asgrimovy vrahy. Unesli jejich syna Hareka.“

„Našels je?“ zeptal se Gudvar Thorkela.

„Ne,“ opáčil Thorkel.

Gudvar zkrřivil ret a Orka si teď pomyslela, že se ušklíbá snad pořád.

„Sledoval jsem stopy k řece,“ navázal Thorkel, „jedné z mnoha, co tečou z kopců a vlévají se do řeky Skarpain. Na břehu jsem našel známky toho, že tam byly vytažené tři čluny. Ať už Asgrima a Idrun zabil kdokoli, prchl k řece a zmizel.“

Gudvar pokýval hlavou. „Podíváme se na to.“

Orku napadlo, že by na Gudvara měla naléhat, zeptat se, kolik kopí si s sebou vezme; jestli vyrazí se psy; jestli pošle své lidi a čluny proti proudu Skarpainu.

Místo toho se podívala na Thorkela a Brecu.

Tohle není náš boj. Není to náš problém.

„Jdeme domů,“ řekla a s tím se otočila a odkráčela.

KAPITOLA ČTVRTÁ

VARG

Varg vstoupil na nádvoří před hodovní síní. Šlápl do louže srážející se krve a zastavil se.

Vlastní krev mu hučela v uších a tlumila veškeré zvuky, viděl však, že se diváci kolem nádvoří usmívají, pohybují ústy a vyměňují si mince. Jedna žena se dvěma vlkodavy u nohou z něj nespouštěla zrak a přitom se zakousla do jablka. Byla šlachovité postavy, šedostříbrné vlasy měla spletené jako lano a přes jedno oslepené oko se jí táhla bílá jizva. Na sobě měla *brynju*, v ruce držela kopí, u opasku jí visela sekera a seax. Na válečnici se zdála příliš stará, kolem očí a úst se jí táhly hluboké vrásky. Střetli se pohledem a žena se usmála, ale Varg v tom neviděl útěchu. Byl to úsměv, jaký člověk věnuje bláznovi, jenž si vezme do hlavy, že umí létat, a skočí z útesu.

Žena zahodila jablko, vylovila z měšce u opasku minci a dala ji muži stojícímu poblíž.

Sázejí se, jak rychle prohrají, došlo mu.

Einar se nakláněl k holohlavému muži s šedým voussem a potetované ženě a něco jim mumlal. Během toho si hadříkem utřel krev z kloubů a pak ho podal blízké válečnici, vysoké plavovlasé

ženě — další z Krvopřísežných, soudě podle jejího černého štítu a *brynji*. Žena si od něj hadřík vzala a nacpala si ho za zbraňový opasek, načež uchopila dřevěný štít opřený o schody do hodovní síně. Pohlédla Vargovi do očí, došla k němu a štít mu nabídla.

Varg se na něj podíval. Lipové dílce, slepené a stažené okrajem ze surové kůže, uprostřed železná puklice, vzadu přibité dřevěné držadlo.

„Bude ti užitečnější si ho vzít než na něj jen hledět,“ prohodila žena. Nos a bradu měla dlouhé a úzké, ostré jako příd' *drakkaru*.

Varg zavrtěl hlavou. „Nechci,“ prohlásil.

„Nebud' hlupák. Jak dlouho bez něj asi vydržíš, až se na tebe vrhne Polotroll.“

Varg opět zavrtěl hlavou. Pravda byla taková, že ještě v životě štít nedržel, natož aby se jím bránil v boji.

„Tvoje volba,“ pokrčila žena rameny.

„Ale pohlídej mi tohle,“ opáčil Varg, sundal si plášť, poskládal ho a podal jí ho.

Žena si ho od něj vzala, ohrnula ret a hodila plášť na zem.

„Nejsem nič' otrok, abych poslouchala rozkazy,“ řekla. „Jak se jmenuješ.“

„Varg,“ on na to.

„Další jméno nemá,“ houkl na ně Svik.

„A nemá ani štít,“ odpověděla mu žena. Pak se vrátila pohledem k Vargovi. „Ani rozum.“ S tím se odvrátila.

„VARG NEROZUM VYZÝVÁ EINARA POLOTROLLA NA SOUBOJ O VESLAŘSKOU LAVICI A MÍSTO VE ŠTÍTOVÉ ZDI KRVOPŘÍSEŽNÝCH,“ zahřímala cestou zpátky k holohlavému muži a Einarovi. Einar vykročil na otevřené prostranství a dav zajásal. Když Einar spatřil, že Varg nemá štít, stáhl obočí, ale šel dál.

Zblízka byl ještě větší, než se zdál předtím. Jeho obličej vypadal jako kostěné pláty porostlé ryšavými vousy, pěsti měl jako kovadliny.

Varg se dotkl váčku u opasku, podíval se na seid-čarodějkou Vol, jež ho sledovala tmavýma očima, a pak se vrátil zrakem k Einarovi.

Pro tebe, Frøyo. Dělán to pro tebe.

Zhluboka se nadechl, protřepal si paže i ruce, zapružil na špičkách. Einar už se tyčil nad ním a zakrýval slunce.

„Až půjdeš k zemi, tak na ní zůstaň,“ zahučel hromotluk a ohnal se po něm pravačkou.

Varg si dřepl a nad hlavou mu prosvištěla pěst, přiskočil blíž a spustil smršť úderů do Einarova břicha, jen to pleskalo. Bylo to jako bušit do kmene stromu. Einar na sobě nedal jakkoli znát, že by něco cítil. Varg se shrbil a ukročil doprava, vyhnul se další ráně pěstí, která se mu prohnala nad hlavou, a nakopl Einara do kolena. Kolohnát hekl a plnovous se mu pohnul, jak zkrivil rty.

Tos cítil, že jo, obře?

Jako kladivo se k němu shora řítila mohutná pěst, a tak se vyklonil a uhnul doprava, tvář mu jen ovanul vítr, a nato zasadil Einarovi ránu do rozkroku.

Varg už se v minulosti, na statku, pral mnohokrát. Poprvé ještě předtím, než mu na bradě začalo rašit chmýří, bil se s ostatními otroky ze statku o misku vývaru navíc pro Frøyu, třesoucí se zimnicí. Později se rval častěji, jelikož v tom našel způsob, jak obstarat potají pár mincí nebo něco k snědku. A když se o jeho rychlých pěstech posléze doslechl Kolskegg, začal ho stavět do zápasů se šampiony jiných pánů vlastních půdu. Varg mu vydělal truhlici stříbra a utkal se přitom s množstvím mužů a žen, kteří byli větší a silnější než on, ještě ovšem nebojoval s mužem, který by ustál ránu do koulí, bez ohledu na to, jak byl velký a silný.

Ránu načasoval dokonale, přímý úder pravačkou, byl u toho dobře rozkročený, vložil do pohybu paže všechnu sílu nohou a pasu a těsně před nárazem švihl zápěstím.

V pěstí mu vybuchla bolest, vystřelila mu zápěstím do ruky a musel o krok odvrátit. Nepraštil do ničeho měkkého a poddajného; pěst narazila do něčeho, co bylo tvrdé jako železo.

„Ha,“ zazubil se Einar. „Tohle už na mě zakrslíci zkoušeli. Kovář Jökul mi vyrobil takovou ochranu.“ A pak se pěstí jako kladivo z masa a kostí ohnal po Vargově obličejí.

Přestože ruka Vargovi plála bolestí, zvládl se pohnout, a Einarova pěst ho tak nezasáhla do brady, nýbrž do ramene. Po zásahu vyletěl do vzduchu, zatočil se, ztěžka dopadl do bláta a ještě se překulil.

Einar vykročil za ním.

Varg se vyškrábal na všechny čtyři, zraněnou pěst si přitiskl k boku. Z břicha mu tepaly vlny nevolnosti. Potom ho do žeber zasáhla Einarova bota a vynesla ho nad zem takovou silou, až udělal v letu dalších pár otoček.

Země mu vyrazila naproti a hlavou přistál v blátě. Před očima mu tančily hvězdičky, zrak se mu rozmazal, bolest v žebrech přímo řvala. Přiměl se převalit, zvedl se na jedno koleno a spatřil, že se k němu Einar zase blíží.

„Říkal jsem ti, abys zůstal ležet,“ zavrčel Polotroll.

Vargovi se z břicha rozlil vztek. Bojový kruh byl jediným místem, kde mu nikdo nemohl říkat, co má dělat. Kde byl svobodný. Kde jeho zuřivost nikdy neznala mezí. Nyní se rozpálila doběla a rozjela se mu žilami.

Odrzil se a skočil proti Einarovi, udělal kotoul mezi jeho nohama a vztyčil se za ním. Nežraněnou rukou ho praštil do ledviny a pak ho ze zadu kopl do nohy, až hromotluk padl na jedno koleno.

Přihlížející ztichli, jako by zadržovali dech, a vzápětí všichni mohutně zaburáceli.

Einar ušetřil Vargovi ránu hřbetem ruky, zasáhl ho z boku do brady. Úder to byl tentokrát slabší, rozmach už ztrácel sílu, ale i tak Varg skončil na zemi. Einar se zvedl, tvář skvrnitou vzteky, a zvedl nohu, že dupne Vargovi na hlavu.

Varg se odkulil, a jen co se Einarovo chodidlo zabořilo do bahna, chytil ho kolem kotníku a přitáhl se k němu.

„Slez ze mě, sráči malá,“ zabručel Einar a nohou potřásl, Varg se však pevně držel. Všechno v něm hořelo bolestí a on přecházel někam jinam, kde ji necítil. Otevřel ústa a zahryzl se Einarovi do lýtky, přes vlněné návleky a kalhoty až do masa.

Einar zaryčel.

Vargovi vytryskla do úst krev. Skousl ještě víc.

Řev přešel do vyššího tónu.

Najednou Einar znehybněl a Varg jedním okem zahlédl, že se mu k obličejí žene pěst. Zahryzl se ještě větší silou, zařal zuby.

V hlavě mu vybuchlo bílé světlo.

Bolest. Jako kladiva v hlavě. Nože v boku. Jehly bodající hluboko do ruky. Zkusil otevřít oči, ale zjistil, že to nejde.

Jsem po smrti? Jsem ve Hvergelmi, v Lik-Rifině komnatě? Nebo mi nějaký zákeřný duch zašil oči?

Další bolest, všude, nejvíc ale v hlavě, v žebrech, v ruce. Zvuk, šumění vody. Zaúpěl a za odměnu se mu do úst nahrnuly kamínky, převálil se na záda, zvedl si zdravou ruku k očím a ucítil cosi strupovitěho a lepkavého. Zaslou krev. Protřel si je a povedlo se mu je na škvírku otevřít.

Spatřil nad sebou měsíc a hvězdy, přízračnou šmouhu na nebi černém jako smrt.

Takže žiju.

Chvilí si na nic nevzpomínal: netušil, kde je ani co se mu stalo.

Olízl si zuby a strupovité rty, ucítil sůl a železo, vyplivl do písku krev.

Není jen moje.

Vybavil se mu roztřesený zvuk, jak nějaký člověk říčel bolestí.

V duchu spatřil, jak se na něj řítí obrovská pěst.

Pak ho vzpomínky zaplavily, jako když se protrhne hráz.

Einar Polotroll, Krvopřísežní...

Zvedl se a zjistil, že sedí na břehu pokrytém černým pískem a ve větvích stromů za ním skučí vítr. V Lize se třpytila tisícovka světél, jejich zář se vpíjela do nebe nad městem jako světlo z dohasínajícího ohně, všechna byla pěkně zavřená za palisádou. Ve fjordu se pohupovaly vrzající lodě, měsíc a hvězdy proměňovaly temnou vodu v roz-tavené stříbro.

Přiložil si ruku k místům, jež ho bolela nejvíc. Sáhl si přes vlněnou tuniku na žebra. Neměl protrženou kůži, jenom to bolelo na dotyk.

Jedno až dvě žebra byla nejspíš zlomená. Podíval se na svou zraněnou ruku, klouby měl v nočním světle fialovočerné a opuchlé. Zkusil zatnout pěst, přes bolest a otoky to nicméně nešlo. Pak si zdravou rukou osahal tvář. Nad okem měl tržnou ránu pokrytou zaschlou krví, celá jedna strana obličeje mu natekla, v čelisti cítil teplo. Kýval se mu jeden zub.

Konečky prstů zavadil o železný obojek kolem krku.

Panika.

Klíč. Můj plášť.

Vrávoravě se zvedl, bolesti si nevšimal, prohmatával se a zaplavila ho vlna úlevy, neboť zjistil, že mu u opasku stále visí váček. Zašátral po kožené šňůrce a dlouze vydechl, když se přesvědčil, že se mu z něj nic neztratilo.

Ale můj otrocký obojek...

A pak ho zahlédl, temnější stín na černém písku: vlněný plášť, úhledně složený. Sehnul se, zvedl ho, prohledal skryté kapsy. Nahmatával cosi těžkého a studeného: sekáček, který si vzal od toho prodavače; ve stejné kapse měšec s mincemi, podle váhy nedotčený; a klíč.

Dlouhou, jakoby nekonečnou chvíli se jím rozlévala úleva a potom zasunul klíč do zámku, nějakou dobu si s ním jednou rukou hrál, až konečně uslyšel cvaknutí. Panty zrezivělé potem zavrzaly, obojek se otevřel a on si ho schoval spolu s klíčem zpátky do kapsy pláště.

Nejistě došel k okraji fjordu, klekl si, semkl dlaně a napil se studené vody. Bylo to, jako by mu hrdlem do žaludku klouzaly kusy ledu, bolestivě ostré a osvěžující. Pošplíchal si vodou obličeje a nějakou dobu se snažil smýt krev, načež potřásl hlavou, až z ní kapky létaly na všechny strany. Naplnil si lahev, kterou nosil u opasku. Jakmile skončil, vstal, celý rozklepaný si přehodil plášť přes ramena, zapnul ho a znaveně vykročil k lesu.

Proplétal se mezi sosnami do mírného svahu, třicet, možná čtyřicet kroků, až mu třpyt fjordu zmizel z dohledu. Shora pronikal měsíční svit, a jak se větve kývaly, po zemi se přelévaly stříbrné skvrnky. Klekl si, odhrabával jehličí, až obnažil kruh hlíny, a vydal se hledat

něco na podpal. Vrátil se s náručí suchého dřeva, položil ho na vyčištěné místo, nahmatal váček s křesadlem a jal se zažítat oheň. Zanedlouho už foukal na první jiskry a rozdmychával plameny.

Bylo dobře, že se zaměstnal, protože v něm sílila vlna zoufalství. Selhal.

Sedl si, natáhl ruce k ohni, snažil se z kostí vyhnat chlad a hleděl do plamenů.

Odpust', Frøyo.

Cítil, že se z něj dere smutek, který udržoval pevně zavřený v nějakém zasutém koutu mysli, v srdci, obehnaný hradbami. Ty nyní drásala ledová beznaděj a ony praskaly. Složil hlavu do dlaní a z hrudi mu unikl vzlyk, protáhl se až do hrdla, nešlo ho zastavit. Po tvářích se mu koulely slzy a hlavu mu vyplnily vzpomínky na Frøyu. Jeho sestru. Jediného přítele.

Na otce ani matku si nevzpomínal, věděl jen, co mu řekl Kolskegg, který ho a Frøyu koupil, když byli ještě děti. Kolskegg povídal, že je rodiče prodali za skývu chleba a tučet kachních vajec, když za sebou měl Varg pět zim a Frøya čtyři. Se sestrou žili celý život jako otroci, byli si navzájem jedinou útěchou. Sjel rukou k váčku u opasku.

A ona je teď mrtvá a já nevím, jak ji pomstít.

Po nějaké době zvedl hlavu, promnul si oči a zašklebil se, jak to zabořelo.

Tohle není konec, řekl si. Dostal jsem se příliš daleko, než abych to teď vzdal. Někde v celém Vigrídu musí být galdněř nebo seid-čarodějka, co mi za peníze pomůže. Najdu je, ať jsou kde jsou. A jestli je nenajdu ve Vigrídu, tak se vydám cestou velryb, přes moře, do Iskidanu a budu prohledávat všechny Rozbité říše, dokud nenajdu někoho, kdo mi pomůže.

Neustanu.

Dlouze, přerývaně se nadechl a zahnal vzpomínky kamsi hluboko a do tmy.

V lese křupla větvička.

Bez přemýšlení se zvedl na nohy a kopl do ohně, až z něj vyletěly jiskry. Stál, naslouchal, rozhlížel se po stínech.

Hluboké, hrdelní zavrčení.

Z podrostu vyrazila nějaká postava, muž tažený psem na vodítku, a za ním další. Pes se po Vargovi vrhl.

Ten ukročil a levou rukou letícího psa odstrčil. Dal do toho tolik síly, až sám vrazil do stromu a pes vletěl do ohně. Z toho vyrazily další jiskry, pes zaskučel, kožich mu přitom vzplál.

„Myslel sis, že nám budeš utíkat věčně,“ zavrčel nějaký hlas. Patřil ženě, jež se vynořila zpoza psovoda. Držela kopí a mířila jím Vargovi na hrud.

Varg se odstrčil od stromu a hmátl pod plášť, kopí se zabořilo do kůry. Vylovil sekáček, jednou ranou přetál ratiště a pak se skrčil, žena se mu totiž zbytkem kopí pokusila rozkřápnout hlavu jako kyjem. Klopýtl, odpotácel se, přitom sekl; zazněl výkřik; žena se chytila za žebra a padla na kolena.

Pes se válel po zemi, pošťekával a kňučel, srst stále v jednom ohni. Psovod si strhl plášť a zabalil ho do něj, snažil se ho uhasit. Ze tmy se vynořily další postavy: přinejmenším tři nebo čtyři, ve tmě to nebylo dost dobře poznat, Varg ovšem postřehl, že všechny třímají kopí. Zběsile se rozhlédl a vyrazil mezi stromy. Dostal ránu zezadu do nohou, zakopl, natáhl před sebe ruku, aby se ochránil, a tělem mu projela bolest, jelikož použil tu zraněnou.

Další rána mu dopadla na ramena a poslala ho tváří k zemi; ústa měl plná borového jehličí a hlíny. Překulil se, ohnal se sekáčkem, ucítil, že ho vetkl někomu do nohy, zaslechl další výkřik. Někdo se vedle něj svalil a vytrhl mu tím sekáček z ruky.

Varg se pokusil vstát, kdosi ho však kopl do hrudi a další útočník mu stoupl na zápěstí a znehybnil ho. Varg zavrčel, zkusil se převalit a někdo ho praštil ratištěm kopí do čela tak, že sebou zase praštil na zem. Do očí mu tekla krev. U hrdla se mu vznášel hrot kopí a někdo další mu přišlápl druhé zápěstí, takže ho znehybnili s rozpráženými rukama.

Varg se na něj díval, ztěžka oddechoval, v hlavě mu hučela krev.

„Myslel sis, že tě nenajdeme,“ řekl muž, který se nad ním tyčil. Tvář osvětlená skomírajícím ohněm vytvářela hru stínů a plamene. Byl to

rozložitý chlap s černým vousem, přes ret se mu táhla jizva, jež mu křivila ústa v trvalém šklebu.

„Leife,“ vyplivl Varg, „neměli jste mě pronásledovat.“

„Ha,“ odfrkl si Leif. „Po tom, cos provedl mému otci, bys musel prchat rychleji a dál, abys mi unikl. Rozporcoval jsi ho jako zvíře. Poznám jsem ho jenom podle jeho řetízku.“

Varg si na to nevzpomínal. Všechno to halil rudý opar, k sobě přišel, až když zardousil Snepila. To se pak celý omráčený posadil, obklopený krví a smrtí.

„Ztratil jsi obojek, otroku Vargu,“ poznamenal Leif.

„Nejsem otrok,“ zabručel Varg. I přes bolest se nadechl. „Tvůj otec mě podvedl. Vysloužil jsem si svobodu a on porušil slib. Jsem svobodný muž, stejně jako ty.“ Jeden z mužů, kteří ho drželi na místě, ho nakopl do obličeje. Varg vyplivl krev.

Leif se zasmál.

„Jsi otrok, Vargu, a teď jsi mým otrokem. Mým majetkem. Patříš mně. Leifu Kolskeggsonovi, synovi muže, kterého jsi zavraždil.“ Leif se otočil k jednomu muži po svém boku: „Nasad' tomu psovi obojek a řetěz.“ Hrotem kopí se dotkl Vargovy hrudi, obkroužil mu jím trup a pak mu přešel čepelí po žebrech, až se z nich vyřinula krev. „Pustím ti žilou, ale smrt by pro tebe byla příliš milostivá,“ prohodil. Zabodl kopí do země, dřepl si k Vargovi a prohledal ho, jestli u sebe nemá zbraně. Zacinkalo to, protože sáhl do pláště a našel v něm měšec s mincemi.

„Tohle jsi určitě ukradl otci,“ řekl Leif a plivl mu do tváře. „Přivážu tě za koně a budu tě za ním vláčet celou cestu zpátky na statek,“ pronesl pomalu a pečlivě. Pro samý vztek se mu trásl hlas. „Tam tě potom zbičuju tak, že se neudržíš na nohou. A pak budeš zase pracovat. Pro mě. Po zbytek svého smradlavého, bídného života mi budeš vydělávat peníze.“

Varg se zasníval a zasmíval, uvolnil si jednu ruku. Sesypaly se na něj kopance, až se schoulil do klubíčka. Ležel a lapal po dechu.

„Moje noha,“ zakňoural poblíž kdosi, muž, kterého Varg zasáhl sekáčkem. Čepel mu pořád vězela v končetině.

„Ten otrok zatracená mě sekl, zlomil mi žebra,“ zasípal další hlas: patřil ženě, jež seděla opřená o strom a tiskla si ruku k černě se lesknoucí ráně na hrudi. Leif vstal, došel k muži a sehnul se k němu, uchopil dřevěnou rukojeť sekáčku a vytrhl mu ho z nohy. Ze zraněného vyšel vysoko posazený jekot. „Orle, ošetři je,“ rozkázal Leif muži, který pořád seděl u ohně a poplácával psa. Zvíře už nehořelo, místy však mělo zčernalou srst a kňučelo. Orl vstal, přešel ke zraněným a upřel na Varga zděšený pohled.

„Zranil jsi moji starou,“ zamručel, vytáhl nůž a klekl si ke zraněné ženě. Začal jí rozřezávat tuniku a čistit ránu. Pes kulhal za ním.

Leif potěžkal sekáček.

„Zavraždil jsi mi otce,“ řekl a zkusil si sekáčkem mávnout. „Zabil jsi další tři svobodné muže.“ Sekl do vzduchu ještě dvakrát, jen to zasvištělo. „Teď jsi mi zranil dva členy *hirdu*.“ Ukázal sekáčkem na Varga. „Říkám si, jestli část trestu nevykonám hned. Abys měl cestou zpátky na statek o čem přemýšlet.“ Podíval se na dva muže stojící nad Vargem. „Natáhněte mu ruku. Pevně ho držte.“

Varg nejdřív vykulil oči na něj a pak na ty dva, jeden ho totiž chytil za ruku a druhý mu zkroutil druhou paži za záda.

Usekne mi ruku.

Vrhl se proti nim, napínal svaly a házel sebou, ale ten za zády ho držel pevně. Do ramene vystřelovala Vargovi doběla rozžhavená bolest, paže se div nezlomila. Zhroutil se na zem a lapal po dechu.

„Neboj. Až se vrátíme domů, řeknu Orlovi, ať ti vyřeže ruku ze dřeva, abys mohl pořád pracovat,“ prohodil Leif s úšklebkem.

Náhle se za ním ozval nějaký zvuk, praskání větviček. Leif se odmlčel a všichni se zadívali do tmy.

Z lesa se vynořil nějaký muž, vysoký a široký, s holou hlavou a šedým vousem. V měsíčním svitu se na něm třpytila zbroj. Oběma rukama držel dlouhou sekeru bradatici. Svíral ji, jako by to byla hůl. Za ním se pohybovaly stíny, skvrny sytější temnoty. Ze tmy se vynořila žena se stříbrnými vlasy a dvěma vlkodavy po boku. Byli naježeni a vrčeli.

„Pustte ho,“ řekl šedovous.

Leif napřáhl sekáček.

Šedovous se pohnul rychleji, než Vargovo oko stihlo zpracovat, a vzápětí se Leif zlomil v pase a sekáček mu z ruky klesl na zem. Muži, kteří drželi Varga, se vrhli pro kopí a začali jimi bodat po šedovousovi, zatímco Leif padl na kolena, kašlal a dával.

Vlkodavové vyrazili, zakousli se jednomu muži do paže a nohy a strhli ho na zem.

Zapraskalo to a stromy se rozhrnuly, vynořil se Einar Polotroll a pěstí uštědřil druhému Leifovu muži takovou ránu, že proletěl větvemi a zmizel ve tmě. Nato se kolem šedovouse prohnala další postava: Svik, štíhlý zrzek, s nímž Varg mluvil jako s prvním. Tvář měl zkroucenou šklebem, v ruce svíral seax, chladné železo se jen lesklo. Uhnul bodajícimu kopí, přiskočil blíž a sekl podél ratiště. Ozval se řev a na zem popadaly utáté prsty. Kopí skončilo na zemi a štíhlý Svik chňapl ječícího válečníka za vlněnou tuniku, přitáhl si ho a praštil ho čelem do čela. Muž zachroptěl a sesul se.

Na mýtině zavládlo ticho: bylo slyšet jen těžké oddychování, vítr v korunách stromů, Leifovo skučení. Varg zíral na padlé muže, byl tak ohromený, že se nemohl ani hnout. Leif pořád klečel na kolenou, jednou rukou se opíral o zem a druhou si držel v rozkroku. Z úst mu kanuly sliny. Orl seděl s vytřeštěnými očima opřený o strom. Jeho pes vrčel na nově příchozí.

Svik došel k Orlovi a taky na psa zavrčel, vyšel z něj hluboký, zvířecí zvuk a pes stáhl ocas mezi nohy, zakňučel a pevně se přitiskl k Orlovi.

Svik se zasmál a utřel si krev z čela a copánků.

Šedovous prošel kolem Leifa a stanul nad Vargem.

„Je... můj,“ zapraskal Leif. „Je to můj otrok a patří mi právem wer-geld. Musí se zodpovídat... z vraždy.“

„Ne,“ opáčil šedovous a hlas měl drsný jako štěrk. „Patří teď ke Krvopřísežným.“